

Dissertationes Laudatissimae
Universitas Gedanensis

Jarosław Jendza

Kultury uniwersytetu

Wydawnictwo Uniwersytetu Gdańskiego

Kultury uniwersytetu

Dissertationes Laudatissimae
Universitas Gedanensis

Jarosław Jendza

Kultury uniwersytetu

Wydawnictwo Uniwersytetu Gdańskiego
Gdańsk 2020

Recenzje

prof. dr hab. Maria Czerepaniak-Walczak
prof. dr hab. Tomasz Szkudlarek

Redakcja wydawnicza
Anna Świtalska-Jopek

Koncepcja graficzna serii
Karolina Johnson

Projekt graficzny okładki i stron tytułowych
Łukasz Gwizdała

Skład i łamanie
Mariusz Szewczyk

Publikacja sfinansowana z funduszu
Prrektora ds. Nauki Uniwersytetu Gdańskiego
w ramach konkursu na wyróżniające się prace doktorskie
oraz ze środków Instytutu Pedagogiki Uniwersytetu Gdańskiego

© Copyright by Uniwersytet Gdański
Wydawnictwo Uniwersytetu Gdańskiego

ISBN 978-83-8206-009-6

Wydawnictwo Uniwersytetu Gdańskiego
ul. Armii Krajowej 119/121, 81-824 Sopot
tel./fax 58 523 11 37, tel. 725 991 206
e-mail: wydawnictwo@ug.edu.pl
www.wyd.ug.edu.pl

Księgarnia internetowa: www.kiw.ug.edu.pl

Druk i oprawa
Zakład Poligrafii Uniwersytetu Gdańskiego
ul. Armii Krajowej 119/121, 81-824 Sopot
tel. 58 523 14 49; fax 58 551 05 32

Teresie Bauman – mojej Mistrzyni

Spis treści

Wprowadzenie	11
------------------------	----

Część pierwsza Konstruowanie problemu badawczego

Rozdział 1

Uniwersytet jako organizacja	21
Formalizacja a uczenie się organizacji	31
Formalny wymiar funkcjonowania uniwersytetu	35
Nieformalny wymiar funkcjonowania uniwersytetu	40
Nieformalizowany wymiar funkcjonowania uniwersytetu	42

Rozdział 2

Kultura organizacji	51
Pojęcie kultury – problemy definicyjne	51
Kultury akademickie uniwersytetu	55
Funkcjonalistyczno-strukturalne rozumienie kultury organizacyjnej	57
Interpretatywno-symboliczna perspektywa badań nad kulturą organizacji	65
Radykalno-krytyczne studia kultury organizacji	69

Rozdział 3

Uniwersytet jako przedmiot badań pedagogicznych	75
Metodologia nauki jako ideologia – ku „uegzotycznieniu udomowionego”	75
Praktyki badawcze a idea interesów konstytuujących poznanie Jürgena Habermasa	77
Badania w kontekście metafory zbiorowych mechanizmów obronnych Pierre’a Bourdieu	81

Projekty badawcze ludzi uniwersytetu w perspektywie kategorii efektu odwrócenia Raymonda Boudona	84
Metodologiczne założenia przeglądu badań nad uniwersytetem w polskich projektach empirycznych	88
Proces konstruowania metaanalizy	90
Procedura doboru tekstów	93
Kryteria analizy	96
Wyniki i wnioski	100
Strategie badawcze	100
Sposoby gromadzenia danych	107
Metoda doboru próby badawczej i forma wniosków	111
Kultura akademicka jako przedmiot zainteresowania badaczy	114
Praktyka pedagogicznych badań kultury akademickiej – próba podsumowania	123

Część druga

W poszukiwaniu konwencji badania kultur uniwersytetu. Metodologia badań własnych

Rozdział 4

Fenomenografia jako podejście badawcze	129
Wprowadzenie	129
Fenomenografia jako procedura badawcza	134
Podstawowe założenia ontologiczno-epistemologiczne	134
Cel badań i problem badawczy	142
Indywidualny wywiad semistrukturyzowany jako sposób gromadzenia danych	143
Kroki postępowania badawczego	145
Ograniczenia przyjętej procedury badawczej	149

Rozdział 5

Metafory, którymi żyjemy w uniwersytecie	153
Wprowadzenie	153
Metafora w ujęciu kognitywnym	157
Konstruktywistyczno-interpretatywne podejście do analizy metafor ..	161
Radykalno-krytyczne studia dyskursu z metaforą w roli głównej	164

Rozdział 6

Organizacja badań	169
Przebieg badań	169
Dobór i charakterystyka próby badawczej	174

Część trzecia
Kultury uniwersytetu
i ich metaforyczne wymiary

Rozdział 7	
Kultura spotkania	179
Wprowadzenie	179
Ofensywa	183
Grodzenie	186
Obojętność	194
Wymiana	197
Porozumienie	200
Rozdział 8	
Kultura rozwoju	207
Wprowadzenie	207
Podróż w nieznane	209
Realizacja SIEBIE	212
Precjoza	215
Rozdział 9	
Kultura wyścigu	225
Wprowadzenie	225
Olimpiada	228
Gala sportu zawodowego	231
Rozdział 10	
Kultura zakładu pracy	235
Wprowadzenie	235
Wszystko za nic	237
Stabilność równiejszych	241
Kapryśne wahadło	246
Początek	248
Rozdział 11	
Metafory w narracjach akademików	255
Wprowadzenie	255
Mapa kontekstualna metafory	261
Narybek	263
Wymalowane usta pełne wulgaryzmów	267
Ocieplić uniwersytet i zamówić samolot	270

Podsumowanie	
Ku uniwersytetowi hybrydalnemu	275
Bibliografia	279
I. Źródła prawa	279
II. Opracowania	281

Wprowadzenie

Niniejsza książka stanowi karkołomną próbę zmierzenia się z pytaniem o to, co to znaczy być człowiekiem uniwersytetu. Bez mała dwadzieścia lat temu, kiedy rozpoczynałem studia w Kolegium Kształcenia Nauczycieli Języków Obcych, działającym w ramach Uniwersytetu Gdańskiego, po raz pierwszy miałem okazję poznać, czym jest edukacja akademicka. Nie był to uniwersytet marzeń. Koncentracja na kompetencjach technicznych, właściwie całkowita nieobecność myśli humanistycznej oraz skrajnie feudalne relacje władzy sprawiły, że nie pokochałem tego miejsca i szybko z nauki tam zrezygnowałem.

Potem, kiedy straciłem już prawo do bycia studentem, uczęszczałem na otwarte wykłady organizowane przez uniwersytet i szybko się przekonałem, że bywa on miejscem wydarzeń wartościowych i może stanowić doświadczenie formacyjne. Potrzebowałem jedynie wspólnoty, która dałaby mi szansę uczestnictwa w *universitas*. Takim miejscem stał się Instytut Pedagogiki stanowiący część Wydziału Nauk Społecznych Uniwersytetu Gdańskiego. Wykłady znakomitych nauczycieli akademickich, m.in. Teresy Bauman, Doroty Klus-Stańskiej, Ewy Rodziewicz, Joanny Rutkowiak czy Tomasza Szkudlarka, na zawsze zmieniły nie tylko moje życie naukowe, ale także stały się początkiem trwającej do dziś przygody.

Od początku zadawałem sobie pytania o to, czym jest uniwersytet oraz jakie znaczenie ma dydaktyka akademicka. Owocem tych pytań stała się praca magisterska dotycząca osobistych teorii pedagogicznych studentów w kontekście jakości kształcenia pedagogów w uniwersytecie¹, dopiero jednak po nieoczekiwanej, ale i wysnionej propozycji zatrudnienia na uczelni przystąpiłem do systematycznych studiów nad kształceniem

¹ J. Jendza, *Osobiste teorie pedagogiczne studentów jako przyczynek do myślenia o jakości kształcenia pedagogów w uniwersytecie*, praca magisterska przygotowana pod kierunkiem dr hab. Teresy Bauman, Gdańsk 2009.

uniwersyteckim, a szerzej rzecz ujmując – do eksplorowania uniwersytetu jako przedmiotu badań.

Badanie organizacji, której jest się częścią, nie należy do zadań łatwych, choć pozornie może się wydawać, że jest inaczej, choćby ze względu na dostępność osób, które potencjalnie można objąć badaniami. Podstawowe ryzyko w tego typu przedsięwzięciach badawczych stanowi niebezpieczeństwo powtórzenia, banału, a nade wszystko widmo poznawczego zniewolenia przez formatującą moc instytucji niemal totalnej².

Prac naukowych odnoszących się do problematyki szkolnictwa wyższego jest sporo, a zatem pragnienie ujawnienia aspektów mniej znanych staje się szalenie trudne bez narażania się na grzech powtórzenia albo – w najlepszym razie – parafrazy. Poza tym badacz stoi przed nie lada wyzwaniem innego typu. Jego zadaniem jest przecież skonstruowanie narracji adresowanej do świata uczonych, częstokroć znacznie lepiej znających akademię niż on sam, narracji, która traktuje o zjawiskach, fenomenach czy mechanizmach, z których owi przedstawiciele środowiska akademickiego nie zawsze zdają sobie sprawę albo stosują różnego rodzaju racjonalizacje zmierzające do oswojenia lub wyparcia niewygodnych kwestii.

Struktura tej książki odzwierciedla kolejne kroki postępowania badawczego i jest podzielona na trzy części.

Pierwsza część to próba zdania relacji z moich dociekań, które doprowadziły do krystalizacji głównego pytania niniejszej monografii. Składają się na nią trzy pierwsze rozdziały pracy. Ta część powstawała w latach 2009–2013, dlatego też jej treść wraz ze źródłami bibliograficznymi oraz wszelkimi podejmowanymi tu analizami obejmuje ten okres, co może sprawiać wrażenie braku aktualności, zwłaszcza w kontekście obecnych prac nad zmianą funkcjonowania szkolnictwa wyższego w Polsce. Niemniej jednak należy mieć na uwadze, że podstawowym zadaniem, które sobie na tym etapie wyznaczyłem, było rozeznanie się w problematyce badawczej i w konsekwencji prawidłowe zaplanowanie przebiegu badań własnych.

Rozdział pierwszy traktuje o uniwersytecie jako pewnym typie organizacji oraz procesów jej formalizowania. Kwestia ta jest o tyle istotna, że odsłania znaczenie formalizacji dla funkcjonowania uniwersytetu. W tym rozdziale uzasadniam powody, dla których uniwersytet można traktować jako organizację, i wskazuję na jej trzy wymiary: formalny,

² E. Goffman, *Instytucje totalne. O pacjentach szpitali psychiatrycznych i mieszkańcach innych instytucji totalnych*, tłum. O. Waśkiewicz, J. Łaszcz, Sopot 2011.

nieformalny oraz nieformalizowany, zwracając także krótko uwagę na ich rolę w zdolności uniwersytetu do uczenia się.

W tym miejscu jeszcze silniejszego podkreślenia wymaga okres powstania refleksji będącej treścią rozdziału, zwłaszcza w odniesieniu do wymiaru formalnego, obejmuje on bowiem analizę aktów prawnych różnego typu, związanych z instytucją uniwersytetu. Obserwujemy obecnie inflację prawa i brak stałości uregulowań legislacyjnych, co powoduje trudność czy wręcz niemożność dokonywania analiz, które byłyby w pełni zgodne ze stanem prawnym w momencie ukończenia pracy. Zdecydowałem się jedynie na zarysowanie wybranych aktów prawnych w perspektywie czasowej obejmującej kilkadziesiąt lat, nie roszcząc sobie prawa do całościowego ujęcia tego zagadnienia, gdyż wykracza to poza ramy monografii sygnalizowane jej tytułem. Czytelnik może uznać, że mankamentem tej części pracy jest nieobecność analiz dotyczących tzw. Ustawy 2.0 wdrażanej przez ministra Jarosława Gowina. Przyjmując taki punkt widzenia, pragnę podkreślić, że głównym celem tej części pracy było zwrócenie uwagi na różne wymiary funkcjonowania uniwersytetu, a nie pogłębione studia z zakresu prawa.

Wyróżnienie i nazwanie poszczególnych wymiarów organizacji, jaką jest uniwersytet, pozwoliło opisać i dookreślić pojęcie kultur akademickich szkoły wyższej, co stanowi zasadniczą treść rozdziału drugiego. Kultury akademickie uniwersytetu są obecne zarówno w jego formalnym i nieformalnym, jak i nieformalizowanym wymiarze, jednak ze względu na konieczność dokonania wyboru najbardziej interesującego aspektu działania uczelni swoją uwagę skupiłem na jej wymiarze nieformalnym oraz nieformalizowanym. Stąd dalsze części pracy należy traktować jako analizy skoncentrowane na pewnym przejawie funkcjonowania uniwersytetu, w żadnym wypadku nieuwzględniającym wszystkich jego aspektów.

Krystalizacja satysfakcjonującej mnie definicji kultur akademickich następowała poprzez studia zorientowane na kulturę organizacji, które objęły trzy perspektywy jej opisu i adekwatnych eksploracji empirycznych. Ta droga rozpoczęła się od funkcjonalistyczno-strukturalnego rozumienia kultury organizacyjnej, biegła przez perspektywę interpretatywno-symboliczną, a zakończyła się na paradygmacie radykalno-krytycznym.

Rozeznanie w różnych typach myślenia o organizacji pociągnęło za sobą pytanie o ideologiczne podstawy pedagogicznych dociekań empirycznych z zakresu pedagogiki szkoły wyższej, a tym samym o jej kondycję. Rozdział trzeci poświęcony jest tej właśnie kwestii, przy czym nie

stanowi on rezultatu klasycznej kwerendy zorientowanej na prezentację dotychczasowego stanu badań.

W tym miejscu zadałem sobie inne pytanie. Interesowały mnie niedostępne w pierwszym oglądzie fundamenty, na których buduje się pedagogika szkoły wyższej jako empiryczna subdyscyplina pedagogiki. Odpowiedzi szukałem, podejmując krytyczne studia nad metodologią tychże badań oraz poddając analizie ponad dwieście raportów sporządzonych według kryteriów wypracowanych na bazie zarówno różnorodnych typów myślenia o kulturze organizacji, jak i przy użyciu trzech „luster interpretacyjnych”. Umożliwiło mi to formułowanie wniosków o potencjale krytycznym i demaskatorskim.

Oprócz wnioskowania o jakości pedagogicznych badań uniwersytetu wywód przeprowadzony w rozdziale trzecim pozwolił mi przyjrzeć się kulturze akademickiej jako przedmiotowi zainteresowań badaczy. Ze względu na ważność tej kategorii postanowiłem poświęcić jej odrębny – choć dość krótki – podrozdział, rozwijając myśl sformułowaną w podrozdziale następnym, traktującym o praktyce pedagogicznych badań kultury akademickiej uniwersytetu, co miało na celu wskazanie pól rzadziej eksplorowanych przez badaczy zagadnienia. Zabieg ów był konieczny, aby ustrzec się przed nieświadomym powtarzaniem treści już obecnych w literaturze przedmiotu, a tym samym pozwolił na skonstruowanie metodologii adekwatnej do zamysłu badawczego podjętego w rozprawie.

Druga część pracy dokumentuje moje poszukiwania zorientowane na wypracowanie własnej konwencji badań kultur uniwersytetu. W rozdziałach czwartym i piątym opisuję przyjęte podejście badawcze, którym stała się fenomenografia uzupełniona o krytyczną analizę metafor. Rozdział szósty przedstawia organizację badań oraz ich przebieg, a także uzasadnia określony dobór próby badawczej i jej charakterystykę.

Część trzecia monografii w całości poświęcona została prezentacji wyników badań własnych i obejmuje pięć rozdziałów, z których pierwsze cztery opisują wyniki badań fenomenograficznych, a jeden – uzupełniający – dotyczy znaczenia wybranych metafor wykorzystywanych przez uczestników badania w trakcie wywiadów odnoszących się do trzech różnych domen docelowych.

Rozprawę kończy wstępne zarysowanie wizji uniwersytetu hybridalnego, która wyłania się z całości przeprowadzonych badań oraz analiz teoretycznych, przy czym ten fragment pracy należy traktować raczej jako postawienie kolejnych pytań niżli klasyczne i konkluzywne podsumowanie. Żywię nadzieję, że choć książka nie wyczerpuje tematu,

sprawi jednak, że ponownie zadamy sobie pytanie o to, o jaki uniwersytet warto się troszczyć, nawet jeśli czasami może się to nie opłacać³.

*

Niniejsza książka nie mogłaby powstać, gdyby nie pomoc, życzliwość, inspiracje, a nade wszystko wiara wielu osób, które miałem szczęście spotkać na swojej drodze, w to, że pisanie o uniwersytecie jest ważne i potrzebne.

Nie jestem w stanie wszystkich ich tu przywołać, z niektórymi spotkałem się bowiem tylko raz, z innymi z kolei wiązą mnie bliskie, wieloletnie relacje, niekiedy prawdziwe przyjaźnie.

Będąc na trzecim roku studiów pedagogicznych, zorganizowałem bunt studentów i studentek przeciw pewnym praktykom w uczelni. Wówczas ogromna większość otaczających mnie osób radziła mi życzliwie, albo groźbą, abym dał sobie spokój i bezproblemowo skończył to, co zacząłem, odebrał dyplom i rozpoczął pracę jak każdy normalny człowiek. Wtedy podeszła do mnie, znana mi wcześniej ze znakomitych wykładów z dydaktyki, Pani Profesor Teresa Bauman. W rękę trzymała wydruk regulaminu studiów z podkreślonymi fragmentami, które miały mi pomóc skutecznie walczyć o to, co nam się należało, czyli elementarną godność. Poprosiła mnie do swojego gabinetu i długo rozmawialiśmy o uniwersytecie, studiowaniu i moich kłopotach w uczelni, które odbijały się na moim zdrowiu i relacjach.

Rzeczowo przedyskutowaliśmy konkretne paragrafy, do których – zdaniem Pani Profesor – powinienem się odwoływać w walce z biurokratyczną i opresyjną maszyną uniwersytetu. Kiedy próbowałem skończyć rozmowę, mówiąc, że nie mam już siły, Teresa Bauman spojrzała na mnie i powiedziała: „Musi się pan zastanowić, czy warto myśleć o pryncypiach, czy o swoim dobrym samopoczuciu, a poza tym proponuję panu pracę w zakładzie dydaktyki”.

Wydarzenie to zapoczątkowało naszą wieloletnią, choć stanowczo zbyt szybko przeciętą przyjaźń. Pani Profesor była promotorką zarówno mojej pracy magisterskiej, jak i rozprawy doktorskiej. Jej krytyka – niekiedy miazdząca – oraz detaliczne, wielogodzinne rozmowy o uniwersytecie, metodologii i polityce, były dla mnie oznaką najwyższej formy

³ Parafrazuję tu słowa Władysława Bartoszewskiego (*idem, Warto być przyzwoitym. Teksty osobiste i nieosobiste*, Poznań 2005, s. 50).

szacunku i przyjaźni, a nade wszystko stanowiły ucieleśnienie ideału relacji mistrz-uczeń.

Niniejszą książkę dedykuję Pani Profesor Teresie Bauman. Zawsze będę pamiętał to, co dla mnie zrobiła.

Po śmierci Teresy Bauman, osierocony nie tylko naukowo, stanąłem przed problemem kontynuacji pracy nad projektem, którego pokłosiem jest ta monografia. Tym razem wsparcia udzieliła mi Pani Profesor Alicja Jurgiel-Aleksander, która swoim znawstwem metodologii, znajomością lektur dotyczących edukacji dorosłych, a nade wszystko życzliwym krytycyzmem pomogła mi nie tylko ukończyć książkę, ale także znacząco ją przebudować, uzupełnić, inaczej rozłożyć akcenty. Bardzo serdecznie jej za to dziękuję.

Dziękuję także recenzentom przewodu doktorskiego – Pani Profesor Marii Czerepaniak-Walczak oraz Panu Profesorowi Tomaszowi Szkudlarkowi. Dzięki ich uwagom miałem okazję wiele się nauczyć i poprawić treść pracy.

Odrębne podziękowania kieruję do Pani Profesor Doroty Klus-Stańskiej, która nie tylko była życzliwą i pomocną doradczynią w trakcie pisania rozprawy doktorskiej, ale także od początku mojej obecności w uniwersytecie wspomagała mnie na różnych polach, będąc dla mnie źródłem inspiracji, co niejednokrotnie utwierdzało mnie w przekonaniu, że pedagogice warto poświęcić kawał życia.

Ta książka na pewno nie powstałaby bez wspierającej obecności Pani Profesor Joanny Rutkowiak i naszych środowych, nieformalnych, dwuosobowych seminariów o uniwersytecie, literaturze i Polsce. Pytania i spostrzeżenia Pani Profesor nie pozwalały i nadal nie pozwalają mi spać spokojnie, budzą czujność poznawczą i cudownie wytrącają mnie z udomowionych trajektorii myślenia. Bardzo za to dziękuję.

Nie jestem w stanie wyrazić wdzięczności mojemu przyjacielowi Piotrowi Zamojskiemu. Od lat z troską i uwagą spieramy się o dydaktykę, uniwersytet, sposoby uprawiania nauki i inne kwestie. To dzięki jego zachętom i ciągłemu wsparciu zarówno w życiu naukowym, jak i prywatnym udało mi się nie tylko ukończyć ten projekt, ale także znacząco poprawić tę pracę.

Nie byłbym tam, gdzie jestem, gdyby nie mój pierwszy prawdziwy nauczyciel – Piotr Kita-Wiele Wiatrów, któremu dziękuję za to, że pomógł mi zrozumieć, iż życie zgodne z ideałem *Mitákuye Oyás'iny* to właściwa droga.

Początkujący badacz społeczny nie mógłby rozwijać swojej pasji, gdyby nie środowisko, które go inspiruje i tworzy warunki do uprawiania nauki.

Dziękuję bardzo koleżankom i kolegom z Zakładu Dydaktyki i Andragogiki, w którym mam przyjemność pracować.

Instytut Pedagogiki Uniwersytetu Gdańskiego to miejsce, w którym odkryłem, że uprawianie nauki i praca ze studentami to ważna i pasjonująca sprawa. Nie jestem w stanie wymienić wszystkich, ale kilku osobom pragnę podziękować szczególnie – za rozmowy, obecność, inspiracje, życzliwość i krytykę: Marii Groenwald, Małgorzacie Lewartowskiej-Zychowicz, Marii Mendel, Ewie Rodziewicz, Łukaszowi Stankiewiczowi, Piotrowi Stańczykowi, Karolinie Starego, Grażynie Szyling, Ewie Zalewskiej, a także studentom i doktorantom, bez których cała ta robota nie miałaby większego sensu.

Dziękuję także Beacie Karpińskiej-Musiał za wytrwałość w działaniach na rzecz lepszego uniwersytetu i umożliwienie mi uczenia się dydaktyki akademickiej, Kazikowi Musiałowi za współmyślenie o szkolnictwie wyższym, Profesorom Dorocie Rancew-Sikorze i Michałowi Kaczmarczykowi za możliwość spotkań i rozmów w ramach „seminariów środowych” oraz za ich krytyczne uwagi na temat mojej pracy.

Odrębne podziękowania kieruję pod adresem koleżanek i kolegów z Centrum Tutorów Uniwersytetu Gdańskiego za prawdziwie transdyscyplinaryny namysł nad uniwersytetem, a także uczestników projektu „Mistrzowie Dydaktyki”⁴, z którymi połączyła mnie pasja, jaką jest praca nad kształtem dydaktyki akademickiej.

W mojej akademickiej formacji ogromną rolę odgrywają także osoby, które pracują w odległych ośrodkach, ale razem tworzymy wspólnotę troski i namysłu nad uniwersytetem i pedagogiką jako taką. Do takich osób należą Maksymilian Chutorański i Oskar Szwabowski z Uniwersytetu Szczecińskiego oraz Anna Sajdak-Burska z Uniwersytetu Jagiellońskiego. Bardzo dziękuję im za to, co robią, i za to, że po prostu są.

Nie znam słów, które byłyby w stanie wyrazić moją wdzięczność dla najbliższych mi osób. Bez ich wsparcia, wiary i tworzenia warunków do pracy ta książka na pewno by nie powstała. Dziękuję moim rodzicom, żonie Dorocie i córce Ninie, mojej siostrze Beacie i jej mężowi oraz moim teściom. Bez nich już dawno bym się poddał.

Wpływ innych osób na kształt tej książki był ogromny, niemniej jednak całkowitą odpowiedzialność za jej ostateczny kształt, a zatem i za jej braki oraz niedociągnięcia, ponosi wyłącznie piszący te słowa autor.

⁴ Projekt pozakonkursowy o charakterze wdrożeniowym pt. „Mistrzowie Dydaktyki” w ramach Programu Operacyjnego „Wiedza Edukacja Rozwój” współfinansowany ze środków Europejskiego Funduszu Społecznego w latach 2019–2020.

Seria wydawnicza *Dissertationes Laudatissimae Universitas Gedanensis* została utworzona w celu wspierania osiągnięć młodych naukowców, nowo wypromowanych doktorów Uniwersytetu Gdańskiego. Składają się na nią prace doktorskie wyróżnione przez władze dziekańskie i rektorskie Uniwersytetu Gdańskiego. W ramach serii ukazują się książki z bardzo różnych dziedzin i o różnej tematyce, a łączy je wszystkie fakt, że autor każdej z nich jest laureatem Konkursu Prorektora ds. Nauki Uniwersytetu Gdańskiego na dofinansowanie wydania wyróżniających się prac doktorskich w Wydawnictwie Uniwersytetu Gdańskiego. Seria ta jest zatem wyrazem wsparcia młodych naukowców, a także docenienia często bardzo ciekawych badań prowadzonych przez nich na etapie drogi do uzyskania stopnia doktora nauk.

